

## POSTANOWIENIE

Dnia 30 kwietnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z wniosku K. H., P. H. i E. H.  
przy uczestnictwie K. B., K. B., M. B., R. B., S. B., Z. B., J. S.,  
Gminy Miasta J., R. H. i M. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki  
komandytowej z siedzibą w S.  
o stwierdzenie zasiedzenia,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 30 kwietnia 2021 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców  
od postanowienia Sądu Okręgowego w G.  
z dnia 26 czerwca 2020 r., sygn. akt XVI Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od wnioskodawców na rzecz uczestniczki postępowania K. B. koszty postępowania kasacyjnego w kwocie 900 (dziewięćset) zł.**

### UZASADNIENIE

Wnioskodawcy K. H., P. H. i E. H. wystąpili z wnioskiem o stwierdzenie, że z dniem 1 stycznia 2003 r. nabyli w drodze zasiedzenia bliżej opisaną część nieruchomości gruntowej, wydzielonej z działki nr [...]2 oraz część nieruchomości gruntowej wydzielonej z działki nr [...]4/2, położonych w J. przy ul. (...). Postanowieniem z dnia 6 grudnia 2018 r. Sąd Rejonowy w W. oddalił wniosek.

Apelacja wnioskodawców została oddalona postanowieniem Sądu Okręgowego w G. z dnia 26 czerwca 2020 r. Wnioskodawcy wnieśli skargę kasacyjną, opierając wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania na przyczynie kasacyjnej objętej art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolą „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, wnioskodawcy wskazali, że skarga jest oczywiście uzasadniona ze względu na rażące naruszenie przez Sąd Okręgowy przepisów postępowania cywilnego oraz art. 172 k.c. i 336 k.c. Skarżący podnieśli, że Sąd drugiej instancji ocenił zgromadzony materiał dowodowy niezgodnie z logiką oraz błędnie - wbrew utrwalonemu orzecznictwu Sądu Najwyższego w zakresie przesłanek uznania posiadania za posiadanie samoistne - oddalił wniosek.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania na jej oczywistej zasadności nakładało na skarżących powinność wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia konkretnych przepisów prawa materialnego lub procesowego, naruszenia dostrzegalnego *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy

prawniczej, bez potrzeby zagłębiania się w szczegóły sprawy lub dokonywania jej poszerzonej analizy. Podkreślić też należy, że zgodnie z powszechnie aprobowanym w orzecznictwie i nauce prawa poglądem, o przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje *per se* nawet oczywiste naruszenie konkretnego przepisu, lecz jego skutek polegający na wydaniu oczywiście nieprawidłowego orzeczenia, które nie może się ostać (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 r., Nr 13, poz. 230).

Skarżący nie uczynili zadość tym wymaganiom. W lakonicznym uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie tylko nie sprecyzowali zarzucanych Sądowi Okręgowemu błędów, ale częściowo - jeśli chodzi o zarzucane naruszenie przepisów postępowania - nie wskazali konkretnych przepisów prawa, którym Sąd miał uchybić. Z podniesionych w tym zakresie twierdzeń wynika, że oczywistą zasadność skargi kasacyjnej skarżący powiązali z zakwestionowaniem przeprowadzonej przez Sądy orzekającej oceny zebranego materiału dowodowego i poczynionych ustaleń faktycznych. Tymczasem, zgodnie z art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Skonfrontowanie przedstawionej we wniosku argumentacji z motywami zaskarżonego orzeczenia nie potwierdza także tezy wnioskodawców o ewidentnej wadliwości zaskarżonego postanowienia ze względu na naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 172 k.c. i 336 k.c. przez ich błędną wykładnię. Z uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia wynika, że Sądy obu instancji, dokonując kwalifikacji prawnej wykonywanego przez poprzedników prawnych władztwa spornych części nieruchomości, uznały je za posiadanie zależne, wykonywane na podstawie udzielonej przez sąsiadów nieformalnej zgody na użytkowanie udostępnionych im części nieruchomości, położonych w bezpośrednim sąsiedztwie nieruchomości poprzedników prawnych wnioskodawców. Sąd Okręgowy trafnie odwołał się w tym zakresie do orzecznictwa Sądu Najwyższego, w którym wyjaśniono, że choć na tle art. 336 k.c. o kwalifikacji prawnej posiadania decyduje to, czy posiadacz włada rzeczą jak właściciel, czy też jak mający inne prawo, którego treść obejmuje władztwo nad rzeczą cudzą, nie bez znaczenia przy ustaleniu charakteru tego władztwa jest podstawa objęcia rzeczy

w posiadanie (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2015 r., IV CSK 531/14, OSNC-ZD 2016, nr D, poz. 63, z dnia 30 maja 2017 r., IV CSK 405/16, niepubl. i z dnia 12 kwietnia 2019 r., I CSK 368/18, niepubl.). W orzecznictwie wskazano, że objęcie nieruchomości w posiadanie za zgodą właściciela tej nieruchomości i następnie posiadanie nieruchomości w zakresie przez właściciela określonym lub tolerowanym, świadczy z reguły o posiadaniu zależnym (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2012 r., I CSK 360/11, Rejent 2013, nr 8, s. 189 oraz z dnia 20 września 2012 r., IV CSK 41/12, niepubl.). Nie ma zatem podstaw do przyjęcia, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona z uwagi na rażące naruszenie wskazanych przepisów prawa materialnego, zwłaszcza że Sąd Okręgowy osadził ocenę prawną dokonaną na gruncie tych przepisów na ustaleniach faktycznych, które nie podlegają kontroli kasacyjnej (art. 398<sup>3</sup> § 3 i art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c.)

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego na rzecz uczestniczki postępowania K. B., która wniosła w terminie odpowiedź na skargę kasacyjną, orzeczono na podstawie art. 520 § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i art. 398<sup>21</sup> k.p.c. oraz § 10 ust.4 pkt 2 w zw. z § 5 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz.U z 2018 r., poz. 265).